

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijų leidinys

Senai senai, keletą tūkstantmečių atgal, Kiniją valdė žiaurus ir egoistiškas imperatorius. Jis įsakė pastatyti šešių tūkstančių mylių sieną aplink savo valdas. Daug žmonių žuvo statydami tą sieną, o jų kūnai buvo palaidoti po ja.

Tuo metu gyveno vienas senas kinietis, jis turėjo vienturtį sūnų ir arklį. Bet, taip susiklostė jog arklys pabėgo. Tai išgirdę žmonės atėjo nuraminti senio kalbėdami: "Kokia nelaimė, tavo vienintelis arklys pabėgo". Senis į juos pasižiūrėjo ir sako: "Iš kur jūs žinote, kas yra nelaimė?"

Po kelių dienų jo arklys sugrįžo parsivesdamas kartu šešis laukinius arklius. Tokiu būdu senis stipriai praturtėjo. Tai matydami žmonės atėjo pasidžiaugti ir sako: "Kokia laimė, dabar tu turi septynis arklius". Senis palingavo galvą ir tarė: "Iš kur jūs žinote, jog tai yra laimė?"

Vakare senio sūnus bandė apjodinėti vieną laukinį arklį ir nukrito susilaužęs koją. Žmonės vėl atėjo užjausti senio ir linguodami galvas sako: "Kokia nelaimė, tavo sūnus krisdamas nuo arklio tapo raišas". Ir dabar jiems senis atsakė: "Iš kur jūs žinote, kas yra nelaimė?", žmonės išėjo nesuprasdami tokio atsakymo.

Kitą dieną į miestą atvyko imperatoriaus tarnai. Jie rinko jaunus sveikus vyrus į didžiosios sienos statybą. Visi miesto jauni vyrai buvo paimti, išskyrus senio sūnų. Dabar žmonės jau buvo įsistikinę jog suprato senio išmintį, atėjo pas senį ir sako: "Kokia laimė, kad tavo sūnaus nepaėmė į sienos statybas". Bet senis pasižiūrėjo į juos ir sako: "Iš kur jūs žinote, kas yra laimė?"

Dabar žmonės visiškai pasimetė. Paėję į šalį ir pradėjo tarpusavyje kažką tartis. Po to, atėjo pas senį ir sako: "Mes tarpusavyje pasitarėme ir nutarėme, jog tu esi pats išmintingiausias žmogus visame mieste, ir mes nusprendėme, jog būtų didžiulė laimė, jeigu tu sutiktum būti mūsų miesto vadovu". Senis skėstelėjo rankomis ir sako: "Iš kur jūs žinote, jog tai bus laimė? Man nereikalingas toks darbas". Ir nuėjo savo reikalais.

Jis buvo laimingiausias kinietis, nes žinojo laimės paslaptį.

**"Jūsų širdyse teviešpatauja Kristus ramybė.
Kristaus žodis tegyvuoja jumoje vaisingai."**

Kol 3, 15a, 16a

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 66, 10–14; Ps 65, 1–7. 16. 20; Gal 6, 14–18

Psalmės atliepas

Visi pasaulio kraštai, sveikinkit Dievą.

Evangelija pagal Luką (10, 1–12. 17–20)

Paskui Viešpats paskyrė dar kitus septyniasdešimt du mokinius ir išsiuntė juos po du, kad eitų pirma į visus miestus bei vietas, kur jis pats ketino vykti. Jis sakė jiems: „Pjūties didelė, o darbininkų mažai. Melskite pjūties šeimininką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį. Keliaukite! Štai aš siunčiu jus lyg avinėlius tarp vilkų. Nesineškite piniginių nei krepšio, nei autuvo ir nieko kelyje nesveikinkite. Į kuriuos tik namus užeisite, pirmiausia tarkite: 'Ramybė šiems namams!' Ir jei ten gyvens ramybės sūnus, jūsų ramybė nužengs ant jo, o jei ne, – sugrįš pas jus. Pasilikite tuose namuose, valgykite ir gerkite, kas duodama, nes darbininkas vertas savo užmokesčio. Nesikilnokite iš namų į namus. Jei nueisite į kurį nors miestą ir jus priims, valgykite, kas bus jums padėta. Gydykite to miesto ligonius ir sakykite visiems: 'Jums čia pat Dievo karalystė!'

O jeigu užsukite į tokį miestą, kur jūsų nepriims, išėję į aikštę tarkite: 'Mes jums nukratome net jūsų miesto dulkes, prilipusias prie mūsų kojų, bet vis tiek žinokite: Dievo karalystė jau čia pat!' Sakau jums: ateis diena, kai Sodomai bus lengviau negu anam miestui.

Septyniasdešimt du sugrįžo ir su džiaugsmu kalbėjo: „Viešpatie, mums paklūsta net demonai dėl tavo vardo“. O Jėzus atsiliepė: „Mačiau šėtoną, kaip žaibą krintantį iš dangaus. Štai aš suteikiu jums galią mindžioti gyvates bei skorpionus ir visokią priešų galybę, kad niekas jums nepakenktų. Bet jūs džiaukitės ne tuo, kad dvasios jums pavaldžios; džiaukitės, kad jūsų vardai įrašyti danguje“.

Evangelijos komentaras:

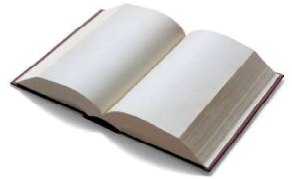
Tik su būtiniaisiais dalykais turi būti apsiginklavę Dievo nešėjai, nes būtent tokiu būdu jų nešamą Gerąją Naująją priims kiti. Kokie tie ginklai?

Dažnai evangelizuotojai yra niekinami, dažnai ir giriami, atstumiami ir su meile priimti.

Turbūt kai kas iš mūsų nors kartą yra pagalvojęs, kaip sunku šiandienos žmonėms-krikščionims nešti Gerąją Naująją kitiems žmonėms. Kokie nors reklamų agentai išsigalvoja įvairiausių būdų, kad tik savo žinių praneštų kitiems, ir galbūt tik įstatymai, ir tai turbūt ne visada, gali juos pristabdyti. Evangelizuotojų būdai turi derėti su jų skelbiama žinia, o tai pasiekti nėra taip paprasta... Jie turi gerbti pirma patys save, kad galėtų gerbti kiekvieną žmogų, jei tas ir atsisako klausyti ir priimti krikščionišką požiūrį. Jie turi būti nešališki. Todėl liepta jiems nieko nesveikinti kelyje (neturėti išskirtinų – mielų ar nemielų – žmonių), tai reiškia pakeliui nelankyti draugų ir giminių, nebent jiems būtų norima padaryti ar pasakyti tai, kas jiems naudinga. Žinia labai paprasta: pasakyti, jog su manimi ir su Jumis yra kartu ir Dievas, ir tai savo gyvenimu kalbu. O kaip dažnai mes skelbiame kitiems, jog taip blogai dabar yra, kad atrodo, jog pats Dievas labai jau toli... O jei ir pastebime, kad kitam Jis gal ir arčiau, – patiems mums tada taip neatrodo...

Dar vieno turi nepamiršti misionieriai, jog Dievas jau senų seniausiai pas kitus yra atėjęs: jie trokšta ir laukia, kada gi ateis Dievo Žodžio sėja į tam paruoštą dirvą. Čia reikia atkreipti dėmesį, kad grūdai nebūtų bet kur išberti, ant kelio, ar ant akmenų, bet į pačią derlingiausią dirvą. Yra žmonių, kurie gyvena laukdami, jei niekas nesiteikia ateiti, jie jaučiasi pamiršti. Bet Dievas tikrai nepamiršta nė vieno. Galbūt visą reikalą labiau vilkina pasiųstieji, nei tie, kuriems turi būti parodomas Dievo buvimas kartu.

Evangelizuotojai esame mes. Neatidėkime kitai dienai savu gyvenimu parodyti Dievą kitam žmogui. Šalia tavęs yra tas žmogus, kuriam gal būt tik šiandien yra reikalingiausias tavoparodomas pavyzdys, kuris nulems to žmogaus visą gyvenimą. Jei tu nepasidalinsi savo gyvenimu, tai kas tada pasidalins?.. Jei ne dabar, tai kada?..

Dievo ramybė

Gyvenimas kupinas sunkumų, praradimų, nesibaigiančių permainų. Kartais taip norisi sustoti, pajusti ramybę, Dievo žadėtąją ramybę. Kad ją pasiekčiau, turiu parengti tam savo sielą. Siela nuo pat gimimo ilgisi dangiškosios ramybės. Siekdama su Dievu vienybės galiu pasiekti ramybės būseną. Būdama Dievo globoje galiu pajusti Jo atjautą ir rūpestį – Dievas mane apkabina, ir aš pajuntu ramybę. Ramybę, kurios, kaip sakoma Šventajame Rašte, pasaulis suteikti negali.

Pasaulio suteikiama ramybė momentinė – ji greitai praėina ir neleidžia pabėgti nuo nerimo. Dievo ramybė nutildo širdies sumaištį, minčių bėgimą, nutildo proto ir širdies kovą. Pasaulio ir nežemiškosios tikrovės susitikimą pasitinku su pagarba slėpiniui, paslėptame pačiame Dieve. Aš čia ir susitinku su Dievu ir Jo artumoje pajuntu ramybę.

Gyvenimas pilnas netikėtumų, ir dažnai gana nemalonių. Kad ir į kurią pusę nuo bėgčiau, vis susiduriu su sunkumais, netektimis, negeranoriškais žmonėmis. Bet vieną pusę, kurią galiu pasirinkti, aš ignoruoju. Kodėl aš nepasirenku bėgti į Dievo pusę? Pirmiausia todėl, kad Dievo nepažįstu. Juo nepasitikiu. Tačiau tada galiu pasakyti – aplankyk kūdikį Jėzų Betliejuje, nueik prie Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiaus. Pažiūrėk, kaip po Dievo apsilankymo ir prisikėlimo pasikeitė pasaulis. O aš ar pasikeičiau? Aš keičiuosi tiek, kiek atsiveriu Dievui. Aš keičiuosi tiek, kiek randu Dieve vilties ir Jo prisilietime ramybės. Kai stoviu Betliejuje prie ėdžiose gulinčio Viešpaties Jėzaus, suprantama, kad patiriu ramybę, tačiau kaip tą ramybę pajusti po kryžiumi. Jeigu nepajusiu ramybės po nukryžiuoto Viešpaties kryžiumi, nerasiu jos ir gyvenime, nerasiu jos niekur.

Jėzaus kryžiuje surasti ramybę – tai didelės tikėjimo brandos ženklas – kančioje rasti ramybę su Viešpačiu. Viešpaties kryžius yra akivaizdžiausia Dievo tikrovė, su juo ateina ramybė, nes buvo nugalėta nuodėmė. Nuodėmė – neramybės šaltinis. Kai tampa nuodėmės namais, prarandu ramybę, nes Dievui mano sieloje nebėra vietos, nebėra vietos ir Jo ramybei. Aš atsisakau Dievo dovanų, atsisakau Jį priimti, atsisakau pilnatvės, kurią patirti galiu tik būdama su Dievu. Apglėbta Dievo ramybės.

Netektys. Netektys, kada išslydo žemė iš po kojų ir sieloje atsivėrė tuštuma, tačiau ta tuštuma nėra lengva, ji prispaudė širdį nepakeliamu ir nepamirštamam skausmu. Tai nėra ta tuštuma, kuri išlaisvina, man atrodo, kad tai nėra naujas kelias, kviečiantis sugrįžti. Aš negaliu įsivaizduoti, kad į Dievo namus grįžtama po vieną, o aš štai dabar palikta žemėje, palikta nerimo kupina širdimi. Tokia ramybė, kaip ją suprantu savo žemišku suvokimu, čia nepadės. Aš kreipiuosi į Dievą Jo ramybės. Kad ir kaip sunkiai keliu širdį į Dievą, ieškoti vilties galiu tik Jame. Netekties skausmą numalšinti neįmanoma, bet su Dievo valia susitaikyti galime bent pabandyti. Ir kai ištariu tuos sunkiausius tą valandą žodžius: Dieve, tegul bus Tavo valia, atsiranda jėgų bent kiek sumažinti netekties skausmą ir jį priimti. O Dievo ramybė tada aplankys po ilgesnio laiko, kartais laukti tenka ilgai. Tiesa, po netekties niekada jau nebus kaip buvo, mano širdis bus pasikeitusi, tačiau taip norėčiau, kad joje atsirastų daugiau vietos Dievui, kad ji ilsėtųsi Jo ramybėje. ➡

Šv. Onos šventė Viršužiglyje

Liepos 24 d., sekmadienį, 13 val., Viršužiglio bažnyčioje bus švenčiama Šv. Onos dvasinė šventė. Tai Viršužiglio bažnyčios titulinė (vardinė) šventė.

Šlienavos bažnyčioje, šiame sekmadienyje, Eucharistija bus švenčiama ryte 9 val.

Tad iš anksto jau žinokime, informuokime ir kitus, bei planuokime šį šventinį sekmadienį, kuriame ypatingai didesnę dėmesį skirsime šv. Onai, Marijos mamai, bei visoms pažįstamoms Onoms ir Onutėms.

Šlienavos, Viršužiglio ir Pakuonio parapijų aktyvistų susitikimas

Kada ir kur? Liepos 14 d., ketvirtadienį, 19 val., Viršužiglio bažnyčioje. Visi susirinkime!

⇒ Šaukiuosi Dievo ramybės, nes be jos tapsiu pakeleiviu, neberandančiu namų. Šaukiuosi prisimindama Viešpaties kančią, prisimindama, kad kančios dalelės yra išdalytos ir pasklidusios po visą žmoniją. Nuo to netampa lengviau, tačiau aš dalinuosi ta pačia dalia, žemiškąja dalia. Kai netektis prispaudžia prie žemės, atima žmogiškąjį veidą, lieka siela, nukreipusi žvilgsnį į Dievą – ir aš susigrąžinu savo žmogiškąjį pavidalą. Jeigu nesuprasiu Viešpaties kryžiaus kančios prasmės, nepriimsiu Jo skaudžios tikrovės, Viešpats negalės manęs nuraminti. Nes be kryžiaus nėra prisikėlimo. O prisikėlimas atneša ramybę, nes išsipildė Viešpaties pažadas. Jėzus prisikėlimu nutiesė man kelią sugrįžti pas Jį. Ir pažinti Jo ramybę.

Pasaulis siūlo begalę galimybių, bet nė viena pasirinktoji nesuteikia galutinės ramybės. Aš vėl stojuosi ir einu, vėl ieškau vis naujų pasiūlymų, seku iliuziją, pasaulio pasaka, pasaulio sukurtomis istorijomis, kurios neturi nieko bendra su mano sielos realybe. Einu ir einu, vis prieinu naujas kryžkeles, renkuosi ir vėl renkuosi iš naujo. Ramybės čia mažai. O Dievas stovi netoliese su savo ramybe, bet aš užsiėmusi pasaulio teikiama pasiūlymais. Pasaulis siūlo išradingai, tik aš nesugebu savo pasirinkimų derinti su Dievo valia. Jeigu pasirinkčiau Dievo valią, kartu pajusčiau ir ramybę, kuri veda į taiką su Dievu. Taikoje ir ramybė. Dievo taikoje – Dievo ramybė. Pasaulis nori pirmauti, pasaulis nori nugalėti, o aš pirmausiu ir nugalėsiu, pasirinkusi Dievą. Pasaulis kelia daug klausimų, ir aš pasiklystu savo abejonėse, netikrume. Pasaulis siūlo atsakymus ir jo atsakymai į klausimus yra skirtingi – aš sutrinku ir prarandu ramybę. Dievo tiesa yra Jo meilėje. Meilės įkvėpti atsakymai visada yra teisingi.

Savo vidinėje neramybėje aš ieškau Dievo žadėtos ramybės. Vidinė sumaištis stipriai išbalansuoja mane ir aš ieškau pagalbos. Susikaupti ir nukreipti žvilgsnį į Dievą, į Dievą, kuris nuramina mano širdies nerimą, ateina pas mane, kai tik į Jį pažvelgiu su viltimi. Pasimetusi savo vidiniame pasaulyje, neberandu išeities, nebematau Dievo nužymėtos krypties, pasiklystu savo mintyse. Vidinis chaosas. Nebus susiklausymo su savimi, neatrasiu ir harmoningo santykio su Dievu. Nebus tikro santykio su Dievu, nebus ir susiklausymo su savimi. Visa yra susiję. Bet kokio vidinio nusiteikimo būdama aš kreipiuosi į Dievą.

Mano artimas santykis su Dievu pažymi ir taiką su savimi ir aplinkiniais. Kai santykis su Dievu sustiprėja, širdis ima gyventi pagal dieviškuosius standartus, tada aš pajuntu ramybę. Ramybė, ateinanti iš Dievo, pakeičia gyvenimą. Ramybė, ateinanti iš Dievo, keičia ir požiūrį į Dievą, pagerina santykį su Juo. Toji ramybė išgrynina žvilgsnį į amžinybę, jos slėpinius. Suteikęs savąją ramybę, Dievas atskleidžia savo gerumą, rūpinimąsi, nori, kad aš nesiblaškydama priimčiau Dievo valią su giedru ramumu ir dėkingumu. Dievo ramybė, nusileidusi ant žemės, sklendo virš visų mūsų gyvenimų.

Virginija Adomonytė

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija, Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Paruošė kun. Rimas.